

EGYETEMES

A Budapesti Római Katolikus Egyetemi és Főiskolai Lelkészség lapja

„Lesüllyedtem a hegyek alapjájá, örökre összecukódtak felettem a föld zárai,
de te kihúztad a gödörből életemet, Uram, én Istenem...” (Jónás 2,7)

A TARTALOMBÓL:

ELMÉLKEDÉSEK

- Megérte embert teremteni a világra?
- Miért nem mentem el „titkos misére”?
- Hogyan ünnepejlük gyermekként a bűnbánat szentségét?

AKTUÁLIS

- Ilyen sem volt még
- Konok makacssággal őseim álmát álmodom!!
- Trianonról

KULTÚRA

- Receptek
- Versek, könyvajánló
- Fejtsd meg és nyerd!

„Hozzá kellett szoknunk TV-s szentmisékhez – de nem végleg! – hiányzik a közösség, a barátok, a személyes gesztók, a normál kapcsolattartás. Nagyon reméljük, hogy hamarosan visszatér a megszokott élet!”

(3. oldal)

„Ezt teszem én is, – nem mérlegelem, hogy van rá esély vagy nincs – egyszerűen térdreborulok és imádkozok azért, hogy végre megértsük, hogy nem mi vagyunk egymásnak ellenségei! Imádkozom a kiengesztelődésért, az őszinte párbeszédből fakadó áldott békéért, az összefogásért! Imádkozok, mert nem azért neveljük fel a gyermekeinket, hogy idegen országok napszámosaiként tengessék életüket, s üresen hátrahagyott otthonaink ajtaját csapkodja a szél, hanem azért, hogy együtt e szép földön boldogok legyünk!”

(4. oldal)

„Nagyon jó látni, hogy nemcsak a határon túliaknak fontos június 4-e, hanem az anyaországiaknak is: közös megemlékezéseket, programokat szerveznek összetartozásunk jeleként és kiállnak a határon túliak mellett. Ez minden határon túli embernek megerősítés. Törekedjünk tehát arra, hogy ez a dátum az emlékezetünkben legyen, ne merüljön feledésbe a múlt és összetartozásunk”

(5. oldal)

„»Amikor az Úr látta, hogy nagy az emberek gonoszsága a földön és szívük állandóan a rosszra irányul, megbánta az Úr, hogy embert teremtett a földön és bánkódott szívében.« – olvassuk a Teremtés könyvében. Sokféle magyarázatot hallottam már ezzel a szentírási szakasszal kapcsolatban és azt gondolom, hogy mindegyikben lehet valami igazság, de most nem ezekről szeretnék írni. Sokkal inkább egy afféle 21. századi kérdés ötlött fel bennem, ami az előbb említett ígéréshez kapcsolódik: Megérte Istennek embert teremteni a világra? Tényleg megérte?”

(6. oldal)

„Az első online miséket a bennem lévő belső ellenkezés miatt kifejezetten színjátéknak éltem meg: nézem a papot, meg a ministránsokat, irigykedek rájuk, hogy ott vannak, de én nem lehetek ott, pedig mennyire vágyom rá! Persze, lelki áldozás, meg minden, de ez így mégsem a igazi!”

(7. oldal)

„A Szentháromság vasárnapja arra hív minket, hogy hagyjuk magunkat lenyűgözni Isten szépsége, jósága és kimeríthetetlen igazsága által. Ő alázatos, közel van, megtestesült, hogy belépjen a történelembe, azért hogy minden férfi és nő találkozhasson vele és elnyerje az örök életet”

**(Ferenc pápa Twitter-üzenete
június 7-én)**

Ilyen sem volt még...

Aktuális

Pákozdi István

Az idei tanévünk kurtán-furcsán zárul. Kitört a járvány, az állami kollégiumokból igen gyorsan haza kellett költözniük a lakóknak, megszakadtak az MKK szokásos csütörtöki alkalmi, a Jegyesiskola, a Katekumenátus, minden közösségi program, nyilvános szentmisék sem voltak. Lettek viszont – a technika jóvoltából – új, értékes közösségi találkozási pontjaink skypon, zoomon és egyéb digitális csatornán. Megmutatkozott, hogy minden karantén-kényszer ellenére összetartozunk, nem mondunk le egymásról, keressük egymást, kapcsolatot tartunk egymással. Ez a szeretet hatalmas jele. Ha belegondolunk, régen egy tífusz- vagy pestisjárvány idején teljesen megszakadt az emberek közötti érintkezés, ma a világhálón át ez lehetséges – ez is Isten ajándéka.

Hozzá kellett szoknunk TV-s szentmisékhez – de nem végleg! – hiányzik a közösség, a barátok, a személyes gesztusok, a normál kapcsolattartás. Nagyon reméljük, hogy hamarosan visszatér a megszakított élet!

A Lelkésziség egyik kollégiumában maradtak szakdolgozatírók, akik jelen voltak a szentmiséken, a közös étkezéseken, az esti imádságon. Itt szinte semmit sem éreztünk a magányból, a bezártságból. A jókedvű, olykor igen szórakoztató együttlét messze távon összehozta a barátokat; volt, aki már előre látott: majd elmesélem az unokáimnak a 2020-as járványt (milyen jókat ettünk akkor).

A közeledő nyár is az óvatos nyitás ideje lesz. Ne veszítsük el egymást! A kialakult kapcsolattartási módokon keressük, tartsuk fenn a jól bevált beszélgetéseket, játékokat! Ez a nyár nem az önfeledt, hanem a megfontolt programok ideje lesz: maradjon időnk azonban az otthoni munkákban való részvétellel, a pihenésre, az olvasásra, az önképződésre!

Minden kedves olvasónknak a Te Deum hálaadásával kívánok áldott nyári napokat: „Téged azért, Uram, kérünk, Mi megváltónk, maradj velünk... Mindennap dicsérünk téged, Szent nevedet áldja néped...”

***„Az értelem legkisebb homályának
következménye, hogy az ember nem
valóságot észlel, hanem káprázatot.”***

(Hamvas Béla)

Aktuális

Konok makacssággal őseim álmát álmodom!!

(Részlet Bójte Csaba nagymaros alkalmából írt leveléből)

Bójte Csaba

A Kárpát-medencében több mint ezer évvel ezelőtt megszületett egy csodálatos álmom, melyet az itt élő emberek magukénak éreztek! Őseink mertek vérszerződést kötni az itt élő törzsekkel, nemzetekkel, népekkel! " Fogjunk össze – mondták – és együtt, közösen tegyük tündérkertté ezt a földet! Legyen e táj otthon, szülőföld, a boldog béke szigete nekünk, gyermekeinknek, unokáinknak! Fogjuk meg egymás kezét, bizzunk egymásban, meg tudjuk csinálni, mert ez a Teremtő Istenünk akarata!" Ez a csodálatos álmom, melyet mertek megfogalmazni és kimondani, mint abroncs a hordó dongáit, összefogta e térségben élő embereket, s a számtalan különbözőség ellenére egy nagy családdá formált bennünket Szent István koronája alatt!

Sajnos ez az álmom omlott össze, foszlott szét száz évvel ezelőtt! Akkor nagyon sokan úgy érezték, hogy külön – külön jobb lesz! Idegen érdekek szolgálai úszítottak, és mi vakon, balgán elkezdünk civakodni, ujjal mutogatni, egymásnak hátat fordítani és akarva, nem akarva, így a testvér a testvéren mély sebeket ejtett!

A válás, a darabokra hullás összetört, meggyengített, de boldogabbá nem tett bennünket! E keserűséget érezve, gyermekeink szomorú szívvel, vállukon a vándortarisznyával útra kelnek, sokan még hátra sem néznek, mennek szolgálni más, békésebb országokban! Idegen erők vásárolják meg földjeinket, erdőinket, dűledező, őseinktől ránk maradt épületeinket, s mi egymást szapulva menthetetlenül kiégünk, eladósodunk! **Erdély földjén annyi gond van, ha egy újabb vérszerződéssel összefognánk és váll a váll mellett közösen dolgoznánk, akkor is bajos lenne e sodródó térséget újból felvirágoztatni, a kritikus fiataljaink számára szülőföldünket vonzó hazává tenni!**

Gyermekeink itt az otthonainkban szüleik szétválását nem ünneplik, nem harangoznak, verset sem mondanak, **csak mindenk ellenére konokon kéri az Istent, hogy merjenek már a buta felnőttek egy asztalhoz ülni**, egymás szemébe nézve a közös gondolataikat megbeszélni, és jókedvűen nagyokat nevetni!

Ezt teszem én is, – nem mérlegelem, hogy van rá esély vagy nincs – egyszerűen térdreborulok és imádkozok azért, hogy végre megértsük, hogy nem mi vagyunk egymásnak ellenségei! Imádkozom a kiengesztelődésért, az őszinte párbeszédéből fakadó áldott békéért, az összefogásért! Imádkozok, mert nem azért neveljük fel a gyermekeinket, hogy idegen országok napszámosaiként tengessék életüket, s üresen hátrahagyott otthonaink ajtaját csapkodja a szél, hanem azért, hogy együtt e szép földön boldogok legyünk!

Eltelt egy keserves évszázad és én társakat keresek, Istennek hála, ez a csodálatos álmom nagyon sokunkban még mindig bennünk él, izzik a parázs a hamu alatt! Gyertek, fogjunk össze, ne ünnepeljünk és gyászolva ne is harangozzunk, hanem csendesen, biza-kodva imádkozzunk! Szeretettel kérjük Istenünket, adja meg, hogy együtt láthassuk drága szülőföldün-

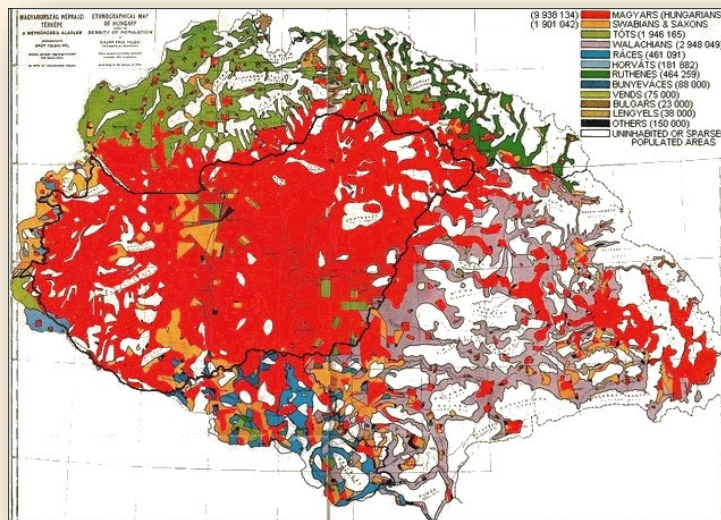
ket virágba borulni, gyarapodni, a felcseperedő fiatalokat maguk számára mosolygva otthont építeni, kacagó, életerős gyermekeket vállalva szép családjaikban! Imádkozzunk és beszélgessünk el egymással egy jó pohár bor mellett bölcsen, előrenézve, hisz mindannyian ugyanazt szeretnénk, ugyanazokra az egyszerű dolgokra vá-

gyunk: szeretnénk a szemünk előtt felnövekvő unokákkal játszani, nagyokat kirándulni, őseink imádságos dalait bizalommal, teli torokkal jó testvéreként énekelni!

A reménytelenséget hirdető világban egy közös, jobb jövőben reménykedve, Csaba t.

Forrás:
nagymaros.katolikus.hu

Kép forrása:
en.wikipedia.org

Trianonról

2020. június 4-e a trianoni békeszerződés 100. évfordulója. 1920-ban az egész magyarság sorsa megváltozott ezzel a szerződéssel: a magyarok egy részét elszakították *Anyországától*, sokakat családtagjaiktól is és egy idegen ország állampolgárai lettek. Nehézséget, fájdalmat okozott és okoz sokaknak ez az esemény.

Kárpátaljai magyarként számomra is fontos június 4-e, ami minden magyar összetartozására hívja fel a figyelmet, és néhány éve hivatalosan is nemzeti összetartozásunk napjává lett nyilvánítva. Ez azért fontos, mert láthatjuk, hogy a múltban is sok megpróbáltatás érte magyarságunkat, mint ahogy most is, mégis a nehézségek ellenére szeretetben, szolidaritással kell élnünk életünket és ez összetartja nemzetünket.

Fájdalmas, hogy 100 éve sokan egy másik ország állampolgárai lettek anélkül, hogy egyetlen lépést is tettek volna, ma mégis örülhetünk annak, hogy az elcsatolt területeken még mindig él a magyar kultúra. Ez a hit és a kultúra továbbadásának köszönhető és ezért legfőképp nekünk, fiataloknak hálásnak kell lennünk, hogy mi ezt megkaptuk.

Nagyon jó látni, hogy nemcsak a határon túliaknak fontos június 4-e, hanem az anyaországjaknak is: közös megemlékezéseket, programokat szerveznek összetartozásunk jeleként és kiállnak a határon túliak mellett. Ez minden határon túli embernek megerősítés. *Törekedjünk tehát arra, hogy ez a dátum az emlékezetünkben legyen, ne merüljön feledésbe a múlt és összetartozásunk.*

Hárspataki tengerszem. Forrás: karpatalja.ma

Megérte embert teremteni a világra?

Nagy Bence (bíbor)

„Amikor az Úr látta, hogy nagy az emberek gonoszsága a földön és szívük állandóan a rosszra irányul, megbánta az Úr, hogy embert teremtett a földön és bánkódott szívében.” – olvassuk a Teremtés könyvében. Sokféle magyarázatot hallottam már ezzel a szentírási szakasszal kapcsolatban és azt gondolom, hogy mindegyikben lehet valami igazság, de most nem ezekről szeretnék írni. Sokkal inkább egy afféle 21. századi kérdés ötlött fel bennem, ami az előbb említett ígéréshez kapcsolódik: Megérte Istennek embert teremteni a világra? Tényleg megérte?

Manapság szeretünk a dolgokról a hasznosságuk alapján véleményt nyilvánítani, az alapján, hogy számunkra mennyire jövedelmezőek. Akkor igazán érdemes valamibe befognunk, ha az megéri nekünk vagy valahogyan előnyt tudunk kovácsolni az adott tevékenységből. De talán érezzük ilyenkor, hogy ez nem mindig helyes, nem helyénvaló mindent a profit alapján lemérni. Biztos voltunk már olyan helyzetben, hogy valamit nagyon nem érte meg megtennünk, esetleg veszélybe is sodorhatuk magunkat, de mégis tudtuk, hogy meg kell tennünk, mert valami belülről azt súgta, hogy cselekedni kell. Gondoljunk csak például az édesanyai szeretetre.

De mi a helyzet Istennel? Ő vajon kalkulált, számított, méricskél, mielőtt megteremtette ezt a világot? Átgondolta, hogy a sok gonoszság, amit majd az ember elkövet, az hogy fog mutatni a mérlegen azzal a kevéske jóval szemben, ami talán a javunkra írható? Számításba vette a borzasztó bűnöket, amelyeket az emberiség a történelme so-

rán elkövetett és azokat is, amiket még el fog a jövőben? A bántó szavakat, a másik kibeszélését, a javak kisajátítását, a gőgös lelkeket, az akaratos, megváltozni nem akaró, Isten jóságát elutasító embereket? A sok háborút, gyilkosságot, istenkáromlást, bálványimádást, paráznaságot, gyűlöletet, irigységet, bosszúvágyat, önzést? Látta előre a koncentrációs táborok poklát, hallotta a számtalan abortusz által megölt lélek jajkiáltását ahogy felhatol hozzá az égbe, átérezte a rabszolgasorba taszított emberek millióinak kegyetlen, embertelen helyzetét?

De mégis. Mindezek ellenére, Isten így szólt: „Teremtsünk embert képmásunkra, magunkhoz hasonlónak”. Az Ige szólt és létrejött az ember. Az ember, aki majd később kimondhatatlan sok rosszat fog tenni és bűnbe sodorja a teremtett világot. Az Atya mindezt előre látta, előre ismerte a sok szenvedést, a sok kínt, a sok halált. Tudta, hogy egyszer Fiának kell majd az emberek közé eljőnie és áldozatul adnia életét, hogy megváltsa őket. Tudta, hogy benne sem fognak sokan hinni, és lesznek szívek, melyeket az isteni szeretet sem képes majd meglágyítani. Amelyek talán örökre kemények és bezártak maradnak...

De mégis, ennek ellenére megteremtett minket. Bármennyire is úgy gondoljuk, hogy nem érte meg Neki, hogy inkább hagyott volna ki minket, Ő mégis létbe hívott bennünket és ez a mi reményünk. Mert Ő nem azért adott nekünk életet, mert megérte Neki. Hanem azért, mert szeretett minket. Már az idők kezdete előtt szeretett.

„Az ember ott kezdődik, hogy teremt valamit, ami nincs. Valakinek lenni a semmiből. Nem a legkisebb, hanem a legnagyobb ellenállást keresni. Csak azt érdemes megcsinálni, ami lehetetlen.”

(Hamvas Béla)

Miért nem mentem el „titkos misére”?

Elmélkedések

Sinka Domonkos (tejszín)

Mint a legtöbb embert, engem is sokszerűen ért a püspöki kar március végi döntése, miszerint betiltják a nyilvános szentmiséket. Amióta az eszemet tudom, minden vasárnap ott voltam a templomban, áldoztam, gyóntam... egyfajta keretet kaptam az életem. Ezzel az intézkedéssel úgy éreztem, mintha ebben az amúgy is vészterhes időszakban megfosztottak volna az egyik lábamtól.

Az első online miséket a bennem lévő belső ellenkezés miatt kifejezetten színjátéknak éltem meg: nézem a papot, meg a ministránsokat, irigykedek rájuk, hogy ott vannak, de én nem lehetek ott, pedig mennyire vágyom rá! Persze, lelki áldozás, meg minden, de ez így mégsem a igazi!

Mikor belegondoltam, hogy mégis, miért kavargnak bennem ezek a gondolatok, rájöttem, hogy velem van a baj: Bármennyire küzdöttem ellene, mégis a megszokásaim vezéreltek eddig hétről hétre, és nem sikerült csak a tartalomra figyelni. Továbbra is úgy gondolom, hogy fontosak a keretek, de az alapvető feladatuk az, hogy hozzásegítsenek minket az Istennel való kapcsolódáshoz.

Már az első hetekben hallottam a különböző „titkos misékről”, amikre általam nagyra becsült emberek is elmentek, hiszen a „szentség nem fer-

tőz”, „ehhez nincs joga az Erdő Péternek”, (a szentség nem is fertőz, csak a pap keze, és igen, van joga). Idővel olyat is hallottam papokról, hogy beengedték az embereket a magánmiséjükre, mert „nem tilthatják meg, hogy ott legyenek”.

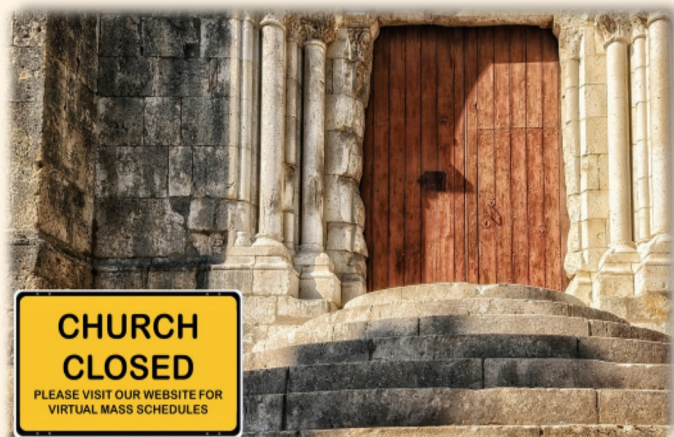
Ekkor kezdtem gondolkodni, hogy hogy is van ez az egész, hogy én miért nem megyek el ezekre a misékre, azon kívül, hogy nem akarom veszélyeztetni a hozzátartozóimat. Beszélgettem erről a kedvesemmel is, és akkor közösen megtaláltuk a megoldást: keresztényként, katolikusként az az egyik legfontosabb feladatunk, hogy példát mutassunk. Példát mutassunk hitünkkel, engedelmisségünkkel, azzal, hogy megmutatjuk, hogy akkor is kitartunk az egyház mint az üdvösség letéteményese által mutatott úton, ha nem értjük, hogy miért alakult ki ez a helyzet. Jelen helyzetben új értelmet nyert számomra a „vasárnapi kereszténység” fogalma, hiszen itt megmutatkozik, hogy kinek mi számít igazán. Én úgy gondolom, hogy Isten a nehézségekkel segít minket a helyes úton: bele lehet törődni, lehet lázadni a nehézség ellen, de el is lehet fogadni, és megpróbálni kihozni a legjobbat az adott helyzetből.

Mióta ezt megértettem, úgy érzem, sokkal inkább „ott” tudok lenni a online miséken is.

Ne értsetek félre, nem vagyok tökéletes, és én sem teljesen követtem az állami előírásokat, tehát nem akarok ítékezni.

Most, hogy egy hullámvölgyhöz közeledik a vírus terjedése, ismét megnyitnak a templomok. Találkozunk a legális miséken?

Kép forrása: pixabay.com

Hogyan ünnepeljük gyermekként a bűnbánat szentségét?

Marco Busca püspök

Egyszer egy börtönlakó hozott egy befeketített kartonlapot. Megmutatta, majd ezt mondta: ez én vagyok. Utána elkezdte levakarni, s lassan-lassan kezdett megmutatkozni Krisztus képmása. A bebörtönzött ezt mondta: amikor a legtávolabb éreztem magam Istentől, ő megmutatkozott. Távol voltam tőle, de ő nem volt távol tőlem. Megmutatkozott, távol álltam tőle, de ő nem. Távol lenni – ez a bűn lényege. Távol lenni száműzöttként, vagyis emberségünk lehanyaglásában élni.

Létezik egy egészségtelen megbánás, mivel csak feketét látok így szólok: igen ez én vagyok. Elárultam ideáljaimat, távol állok attól a tökéletességtől, amit feltételeimmel megvalósítani képzeltem. Miért egészségtelen ez a megbánás? Azért, mert a magában csalódott én körül forog. Azután van az egészséges megbánás, ami pontosan olyan, mint az, aki a fekete alatt látja az Istent aki nem volt messze. Megmutatkozik ennek az Atyának a képmása, aki, amikor a tékozló fiú hazatér, amikor még messze volt, elkezd futni az Atya. Szerepcse-re történik: nem a fiú fut az Atyához, hanem az Atya fut a fia felé, a nyakába borul, lerövidíti a távolságot. Ez igen szép, mert gyakran azt gondoljuk: én keresem az Istent. Nem. A Biblia nem egyéb, mint ennek az Atyának a futása a fiai felé. Isten az, aki téged keres, s ha te Istent keresed, azért van, mert ő már megtalált. „A nyakába borult.” Milyen szép ez a kép: az Atya megöleli a fiát. Tudvalevő, hogy Rembrandt festményén két kéz van: az egyik férfikéz, az Atya erős szeretete. A másik gyengédebb kéz, női, Isten anyai szeretete. A visszatért fiú pontosan az Atya keblére helyezi szívét, ami olyan, mint az anyai mell, ami újjászül.

A szeretet tehát kiélesíti megváltozásunkat. A korholások nem változtatnak meg. Az egyedüli dolog, ami átalakít az, amikor felfedezzük valaki szeretetét. Ilyenkor az illető megéri ugyan bűnös voltát, de azon a tapasztalaton keresztül, amelyben megélt a szeretetet, mely sohase korhol, viszont elfogad, újjászül. Lehetséges a változás, de nem azért mert szünet nélkül ujjal mutogat rád valaki, s nem is azért, mert valaki felsorolja vétkeidet: a megté-

rés a megható szeretetből fakad. Ha nem sejttem meg Isten irántam való őrült szeretetét, még a saját bűnömet se fogom fel, értem meg igazán.

A régiek mondták: Isten az a koldus, aki szíved ajtaja előtt ül. Megállás nélkül kopogtat, s vár. Várja a megbánást. A megbánás magával hozza a bűn iránti fájdalmat, azt a fájdalmat, ami nem ügyetlenségem láttán fakad, hanem mert észrevettem, elárultam, megbántottam a szeretetet. Azt mondják, Szent Ferenc azért vakult meg, mert állandóan sírt azt emlegetve: nem szeretik a szeretetet.

Ezek után tehát hogyan is ünnepeljük a bűnbocsánatot, egyszerű szóval kifejezve: a gyónást? A lelkiismeret vizsgálatnak nem olyan belső önelemzésnek kell lennie, ami során visszaemlékezek arra,

amit tettem, hogy aztán elmondjam a papnak. Szemlélődésnek kell lennie, ami során visszaemlékezek arra, mit tett velem Isten, nem pedig hogy mit tettem én Isten ellen, hogy megbántsam őt, a

testvéreket, saját magamat. Nem. Fontosabb mit tett Isten: lássam meg csodálatra méltó tetteit, örült szeretetét. Ezért már pár nappal a gyónás előtt is, próbáljuk meg a Szentírás szavain keresztül – keresve néhány oldalt mely különösen említi Isten irgalmát – azt nézni, mit tett értem Isten. Ily módon a gyónásaink kevésbé lesznek bűnközpontúak. A középpontban nem a bűn van, hanem az, Aki megbocsátja vétkeinket.

Mondjunk pár szót a gyónásról, aminek sose a pappal való beszélgetésnek kell lennie, hogy esetleg nála megértést, vigasztalást leljünk. A gyónás a lelki élet gyengéd pillanata, mert minden attól függ „ki előtt” gyónunk. Mert lehet gyónni szabályok, parancsok sorozata előtt, de lehet gyónni valamilyen személyes képmás előtt is. Minden attól függ, milyen Istenképet alakítottunk ki magunkban? Egy Atyának a képmását látjuk, vagy pedig valamilyen felügyelő ítéletvégrehajtó, vagy büntető ellenőr képét hordozzuk. Ez utóbbi esetben a képmást a jó, néhány ideáll vagy szabály képével helyettesítettük. Természetes, hogy vannak szabályok és értelmük is, de a gyónás mindig az Atyával való személyes kapcsolat: meggyónok, megyek az Atyához.

A bűnmegvallás olyan mint egy kis doboz, aminek a nagyobbban kell lennie. Megvallom az Atyát. Mi azt mondjuk a gyónás a bűnök megvallása. A Biblia számára viszont a megvallás az elismerést és a hirdetést jelenti egyszerre: elsősorban az Atya hártalan szeretetét ismerjük el – ez a nagy doboz – következésképpen hirdetjük a dicséretben Isten értünk tett nagy tetteit; ezután ismerem el bűneimet, magamat mint bűnöst az Atyában, aki hűséges, lassú a haragra, de nagylelkű, irgalomban gazdag (kisebb doboz). Ebben ismerem fel magamat mint hűtlen gyermeket, aki lusta, feledékeny, hálátlan, igazságtalan, de mégis csak gyermek.

Fontos azt is elismerni, felelős vagyok bűnömért. Nagyon könnyű elhárítani ugyanis a személyes

felelősséget, mondván: befolyásolt a környezetem, esendő teremtmények vagyunk, törékenyek, tehát nem az én vétkem, hanem a gyengeségem okozta. Azt is mondjuk, megkísértett teremtmények vagyunk, a rossz ereje felülkerekedik rajtunk, holt a rossznak rajtunk kívül egyetlen felelőse sincs. Világos, hogy megkísérthető vagyok, de a rossz az én szabad beleegyezésem miatt van. Ebből adódóan a gyónás olyan pillanat, amelyben öngazolásunktól is megszabadulunk, hisz valami módon mindenáron szeretnénk igazolni magunkat. Tényleg nem is én vagyok a felelős ezért a vétkemért... de ez nem tesz szabadabbá. Ilyen értelemben tehát, a gyónás az értelem, az akarat nagy megtisztításának is az ideje, mert megszabadítom magam az előítéletektől, a megrögzöttségektől, az önvédelemtől.

Most pedig nézzük meg hogyan is kell gyónni. Mikor ezt a szentséget ünnepeljük, mindig a dicséret megvallásával kezdjük, ami jelenti: az utolsó gyónásom óta a mai napig melyek azok a kegyelmek, Isten megnyilatkozásai, a Szentlélek érintései, amiket életemben megláttam? Ebből adódóan hálaadással, Isten áldásával kezdem, mert ez idő alatt így és így látogatott meg, úgy és úgy lepott meg, segített,

megújított. Megesett, hogy így szóltak néhányan: „sose tudtam volna ilyen türelmes lenni ezzel a kollégámmal, ha ez idő alatt nem lett volna a Szentlélek”. Elsősorban felismerni, tehát megvallani az Atya szeretetét.

Lépjünk át a bűnbevallásra. Hogyan történik ez? Először a szív állapotát nézzük meg. Hol van a szívem? Csak két eset lehetséges: vagy Istennel társult, én és Isten, én gyermek – Ő Atya, tehát életem az Atya felé irányult, vagy pedig eltolódott a súlypont, visszatértem zárt énemre, magamból kiindulva: én = én. A dialógusról monológra tértem át, az Atya-gyermek párról az én-én párra váltottam, aki minden és mindenki helyébe lép, tehát átveszem Isten helyét is. Megkérdezem magam-

Elmélkedések

tól: miért is tértem vissza az önmagamból való kiindulási pontba? Megkérdezem magamtól, az Úrtól, s meglátom, az ok talán a feledékenységgel volt. Gyenge volt az Istenre emlékezésem, ezért beférközött a hitetlenség, vagyis a kétség. Jól teszem, ha Istenre bízom magam? Vagyis az akarat lassacskán elvált a „te akaratodat teszem”-től és az „azt teszem, amit én akarok” felé fordult. A gyermeki akaratról a saját akaratára tért át. A gyónás

előtt tehát kérdezzük meg magunktól: hol van a szívem?

Ezután próbáljuk meg észrevenni az „gyökeres bűnt”. Mindig akad egy elhatalmasodó bűn, ami életünk egy bizonyos szakaszában jellemzi, meghatározza szívünket, életünket. A szív mélyén van, nem csupán a külső megnyilvánulásokban. Egyszer egy apa ezt mondta: folyton mérgelődök a gyerekeim-

mel, mert ilyen rossz a természetem. Megpróbáltam megkérdezni: ennyire biztos vagy ebben? Aztán közösen megláttuk, nem a rossz természetében volt a baj, hanem hogy birtokolni akarta gyerekeit. Ez a beteg gyökere: birtokolni gyerekeit, kezelni, irányítani őket. Amikor gyermeked nem azt teszi, amit te akarsz, mérges leszel rájuk. Itt van a bűn gyökere. Ezek után nézhetjük bűneinket, majd a külső tetteket, a viselkedésmódokat elsősorban azokat, amik már önmagukban is súlyosak, vagyis: úgy kezdtem elrendezni életem egyes területeit, mintha Isten nem létezne, a hit logikája nélkül, kizárva az Atyával való kapcsolatot. Individualistaként rendeztem el életemet, nem számítva be az Atyával, a testvérekkel, a teremtéssel való kapcsolatokat, a környezetet, ahol élek, a mun-

kát stb. Mindezt meg kell vizsgálni.

Aztán vannak az ún. „kis” bűnök, a bocsánatos bűnök, vétkek. Ezek is fontosak, ha olykor butaságnak tűnnek is, de figyeljétek meg: a jóval való apró szövetségek megerősítik a jóra való készséget, az apró cinkosságok lassan elmozdítják a szív súlypontját: az Istennel való szövetségből visszatérünk régi énünk kiindulópontjára, a testi éntre. Éppen ezért nem szabad banalizálni a lustaságot, az elhanyagoltságot, kedvetlenséget, apró megnyilvánulásait se, mert nagyobb hűtlenségek előjelei lehetnek.

A gyónás során az Úr elé helyezhetjük mulasztási bűneinket is: nem mondtam nemet, de igent se, visszatartottam magam. Ösztönözött ugyan a Szentlélek, de nem fogadtam el és be, nem mondtam ki igenemet. Ezért figyelniünk kell arra is, hogy ne oltssuk ki a Szentlelket, aki szünet nélkül inspirál, megláttat dolgokat, amik nagyobb alkotókészségre, jóra való erőre irányíthatnak. A Szentlélek sokszor gyújt tüzet, mi viszont felvesszük a tűzoltó szerepét és kioltjuk ösztönzéseit.

Végezetül a gyónásban szólhatunk belső „halálainkról” is. Hogy mik ezek? Azok a sebek, a múlt hibái, amik belső gyötrelmet okoznak, nem hagynak nyugodni. Gyakran hallani: hisz ezeket már meggyóntam. Viszont az is igaz, minél inkább fejlődik valaki, annál inkább elmélyül benne a bűnbánat is, jobban láthatóvá válik a múlt, amit nagyobb bölcsességgel értelmez. Ebből adódóan annak belső szükségét érzi, hogy az Úr elé vigye szíve ezen részeit is, amik elhalt formában ugyan, de ott vannak, kérve az Urat, élessze fel kegyelmét, és szabadítsa meg ettől a negatív emléktől a szívet. Éppen ezért tisztelettel kell fogadni azt, amikor valaki így szól: ezeket a vétkeket már meggyóntam, de szeretném még inkább megnyitni magam a Szentlélek hatalmasa előtt, hogy hathasson szívem benső részeire.

Ezután a bűnbocsánathoz érünk. A kapott bocsánat a Szentlélek új közlése, s éppen azért nyújtja felénk kezét a pap, hogy hívja a Szentlelket, lépjen belénk, szálljon ránk. Kérdezhetné valaki: „biztos lehetek Isten bocsánatában?” Figyeljünk nagyon erre a pszichikai „tréfára”, mert a szentségek,

Krisztus tárgyilagos, elfogulatlan gesztusai. Amit megígért, azt biztosan meg is adja. A szentségek egyben szegényes eszközök is. Általuk sok kegyelmi erő érkezik, de nem keverhetjük össze a szentség gyümölcsét az érzésekkel, hogy pillanatnyilag mit érzek... Hiszek az Egyház szavában, hogy Krisztus megbocsátott, megnyílok a Szentlélek tevékenységére, s minél nyitottabb vagyok, annál inkább együtt működök vele. A Szentlélek részletekbe menően érinti életem minden részét, szükségünk van a megbocsátásra, s akkor majd megérkezik a megbocsátottság jóleső érzése is...

Van még egy dolog, amit ez a szentség tőlünk kér: végezzünk elégtételt. Ezek pedig azok a szolgálati, adománybeli, elégtételi, imádságbeli gesztusok, amelyeket a pappal együtt határozhatunk meg. A bűnbánati cselekvések nem büntetések, amik miatt elégtételt kell venni. Inkább gyógyszerek, hisz minden bűn sebet ejt, vagy hagy, traumát okoz, következményeket szül, elválaszt magunktól, de a testvéreinktől is. A Szentléleknek, aki „műstoppoló” is, szüksége van a segítségünkre, közreműködésünkre ahhoz, hogy újjá szője belső képességeinket, testvéri kapcsolatainkat. Az elégtételek értéke ez: homeopátiás gyógyszerek. Mit jelent ez? El kell mélyíteniük a bűn iránti hányinger érzetünket. Amíg a bűn tetszésünkre van, bennünk marad az ismétlésre való hajlam. Egy bizonyos ponton el kell jutnunk a bűn iránti utálatra. Az elégtételek segítségünkre lesznek a rossztól való elszakadásban. Mivel a bűn mindannyiunk személyisége sajátos részét érinti, az elégtételek is a seb szintjéhez mért gyógyszerek kell, hogy legyenek. A régiek mondták, az ellentéteket ellentétekkel kell kezelni: a szenvedélyeket az ellenérényekkel kell kezelni. Néhány példa: valaki sok jót tesz, de fitogtató, magát előtérbe helyezi. Úgy érzi: muszáj, hogy szóljon róla, megmutassa a jót, amit tesz. Ekkor azt az elégtételt vehetné, hogy kb. 10 napon keresztül minden nap valami rejtett jót tesz, amit Istene kívül senki se lát. Egyszer egy házasságtörő ezt mondta: „megtehetem azt az elégtételt, ami eszembe jutott?” Mondjad csak – válaszoltam. Erre ő: „elzarándokolnék abba templomba, ahol esküdtünk a feleségemmel”. „Jól van, rendben. És mit teszel a zarándoklat alatt?”

„Visszaemlékezem mindarra a jóra, amit ez az asszony velem tett, amivel lépésről-lépésre életemet elkísérte.” Nagyon szép elégtétel! Egyszer egy orvos ezt mondta: „évekig abortusz-párti orvos voltam. Most, hogy felfedeztem az Élet Istenét, bánom tettemet. Mit tehetnék?” Egy évig önkéntes szolgálatot teljesített egy életvédelmi központban. S folytathatnám. Ha valaki állandóan fecseg, jobban odafigyel, s esetleg ezt mondja: naponta egy órán keresztül megpróbálom zárva tartani a számat. Az ellentéteket ellentéteivel gyógyítjuk. Az elégtételeknek persze, hosszabb ideig kell tartaniuk, mert miután a gyónásban megkaptad Isten bocsánatát, ezzel megnöveled a bocsánat ízlelésének idejét is, mert magadban tartod. Ezért hogy megőrizhessük a megbocsátottság érzésének tapasztalatát, fontos, hogy az elégtételek ne legyenek súlyosak, hanem pedagógiai jellegűek legyenek. Ebből adódik mértékletes, konkrét voltuk, s bizonyos ideig történő ismételhetségük lehetősége.

Mi történik tehát? Ha igaz, hogy minden bűn nyo-

mot hagy, lyukat támaszt, akkor minél nagyobb volt a bűn, annál mélyebb az űr, de a bocsánaton keresztül a lyukat betöltötték, s minél nagyobb volt a bűn, annál inkább túláradt a kegyelem. A betöltött lyukak, a megbocsátott bűnök: a megbocsátott bűnök emlékét kell hordoznom, egyébként a bűn egészségtelen emléke marad meg, a rossz, amit megtettünk, vagy elszenvedtünk, a többé nem lévő jó. A megbocsátott bűn emlékét kell ápolnunk. Szent Ágoston igen szép képpel festette ezt le: valaki súlyos, halálos betegségben szenved-

Elmélkedések

dett. Egy bizonyos idő után érkezett egy orvos, kiváló specialista, aki meggyógyította. A jövőben, mikor ez a beteg visszaemlékezik az esetre, nem a betegségre fog emlékezni, hanem az orvosra: milyen ügyes volt ez az orvos! Mi is a megbocsátott bűn emlékét kell, hogy hordozzuk, ami az Istenre való emlékezést jelenti, de nemcsak azért a jóért, amit velem tett, mert megbocsátott, mert segített, hanem arra az Istenre emlékezni, aki ő maga, vagyis: felfedeztem, hogy igazán szent, hűséges, felmérhetetlen Atya. Nazianzi Szent Gergely szerint a lélegzetvételünknel is gyakrabban kellene Istenre gondolnunk. Állandónak kellene lennie az Istenre gondolásnak, mert ez megérettetné velem életemet, amit elfoglal egy olyan jelenlét, ami mindenkor elkísér. A megbocsátó Isten emléke örömteli szomorúsággá válik: emlékszem vétkeimre, de mindenekelőtt emlékszem Istenre, aki magához vett, hogy ismételten szövetségre lépjen velem; így válik ünneppé, örömmé alakult emlékké. Már nem a piszkos, rongyos tékozló fiúra emlékezünk, hanem az Atya karjaiban lévő fiúra. Ez pedig jelekkel teli ünnepben szélesedik ki: gyűrű az ujra, lábbeli a lábra, ami azt jelenti: házam tagja vagy, családtag, érezd magad otthon, helyezd magad kényelembe!

Még egy utolsó dologra szeretnék emlékeztetni a kapott krisztusi bocsánaton keresztül. Életünknek van egy ismétlődő szakasza, ami miatt semmi se vész el, még a bűnben élt évek se: Isten megmenti azokat is. Ha hibáim emlékét hordozom, a jövőt erre az emlékre építem. Ha olyan Atyának a szerepére emlékszem, aki megbocsátott, akkor ennek az íze fog felülkerekedni, s akkor jövőmet nem az elhibázott múltra fogom építeni, hanem arra az Úrral történő találkozásra, aki múltamat meggyógyította, eltörölte, átalakította. Ezért fontos igent mondani keresztiségünkre, de még fontosabb megismételni ezt az igent egy olyan kiengesztelődés megünneplésével, ami valóban éretté tette azt az egészséges megbánást, ami megvallja az Atyát. A bűnt Atya arcán látjuk, aki átölel, kiengesztelődik velünk, helyrehozza arcunk szégyenét és minél inkább Krisztus arcához hasonló ragyogásba öltözteti.

(A mantovai püspök 2018 Nagyböjtjében tartott utolsó heti katekézise.)

Fordította: Suor Maria Amata karmelita nővér, Sassuolo, Italia)

Képek forrásai: Wikimedia Commons, pixabay.com, pxfuel.com, wallpaperflare.com

A lelki rombolás máig élő következménye, hogy a valódi értékek helyett a fogyasztói boldogságideált sulykolják, amit nagyon jól jellemez a „kicsi vagy kocsi” jelszó. Kialakult a kettős mérce, hogy az államtól lopni nem bűn. A cinkos összekacsintás vált a társadalmi túlélés feltételévé a többség számára. Ennek az ideológiának a következménye volt a társadalmi tőke (bizalom, kölcsönösség, civil szervezetek) rendkívüli csökkenése.

Európában (ugyanakkor) a magyarok közül mondják legtöbben, hogy nem lehet igazán boldog, akinek nincs gyermeke, ugyanakkor szinte nálunk születik a legkevesebb gyermek. ... Miért nem teszünk meg mindent, hogy valóban boldogok lehessünk, lelkileg egészségesek lehessünk, hogy tovább éljünk? Hiszen a boldog országokban tovább élnek az emberek.

(Kopp Mária)

Könyvajánló — Hegedűs Zoltán: *Herta*

Kultúra

Pákozdi István

Kairosz Kiadó, Budapest 2020, 188 oldal, 3000.- Ft.

A korábban a British Petrol tulajdonában álló magyarországi üzletcsoportok koordináló elnökének, Hegedűs Zoltánnak a neve nem ismeretlen. Még korábban az Aral Hungária Kft. ügyvezetője volt. Okleveles közgazdász, az olajipar kimagasló képviselője – ugyanakkor mélyen hívő, keresztény ember. És hogy még ezen felül író is, azt leghíresebbé vált műve, A menedzser Bibliája című könyve igazolja (Kairosz Kiadó 2010). Már ebből a kötetéből is világos, hogy gondolatformáló, a hiten és a Szentírásan alapuló világnézetet terjeszt, egy bizonyos szempontból evangelizál. Ám ezt nem a hagyományos módszerekkel éri el, a Herta pedig egy eddig a szerzőtől szokatlan új utat választ: a történelmi tragédiák meseszerű, ugyanakkor örök-igaz regényét írta meg. – Tudnunk kell, Hegedűs Zoltánnak hőn szeretett lengyel felesége volt, akit nagyon korán elveszített. Rajta keresztül azonban lassan-lassan ő is „benszülött” lengyellé lett úgy, hogy magyarságát ízig-vérig megőrizte. Neki, Monisiának ajánlotta a könyvet, de nemcsak a dedikáció témája lett a sírig hú felesége, hanem rajta keresztül megnyílt számára a lengyel történelem. A wormiánok nyomán bepillantást nyerhettünk a porosz ősi hitvilágba, feltárul az olvasó előtt a német-lengyel-Habsburg kapcsolat, vagy inkább szembenállás. Érdekesen élhetjük át a tizenhat éves kamaszlány, Herta és a lengyel halászsregény, Janek beteljesületlen és szomorúvégű sze-

relmi tragédiáját, valamint egy addig üres (árva) sziget titkát, felemelkedését, későbbi történetét. Ugyanígy Zosia és a három gavallérja epizódjait. Feltűnnek a műben a lidérc, a kísértet, a visszajáró szellem éppen úgy mint a „fekete német”, a „barna orosz medve” és a „Habsburg sas” egymásnak feszülése és a mostanában igen divatos „fantasy jelenetek” is. Ez a mesterien megalkotott, történelminek mondható regény – szinte mindenki meghal benne –, azonban mélyen keresztény – templomok, hívő emberek, vallásos lelkek a főszereplői. Átível egy egész századot: 1930-tól egészen 2011-12-ig, a plázák világáig. Áthatja a szerző hite a Szentlélekben, akinek jeleire lehet figyelni, figyelmeztetéseit komolyan venni. Intései, irányítása megnyilvánulhat a minket körülvevő, teremtett világban éppúgy, mint konkrét emberi személyekben. Talán ez a könyv lényegi mondanivalója. – A tragikus, történelmet idéző regény szomorú, mert a lengyel történelem is az, meg a magyar is, meg mindannyiunké... („a szlávok szomorúsága a legszebb...”). A mű végére feldereng: a Búvár maga a könyv szerzője, Zosia pedig (Zsófia) a felesége („a szíveknek nincsen nemzetisége”). A Herta kedvelt olvasmánya lehet lengyeleknek, németeknek, lengyel gyökerű magyaroknak, a lengyeleket igaz barátként tisztelőknél és mindenkinek, aki tudja, hogy a régi latin közmondásnak igaz van: „historia est magistra vitae” – a történelem az élet tanítómestere.

Egy esti séta alkalmával a plébános egy hirtelen ötlettől vezérelve megáll az egyik hívő házában. Bekopog, de nem jön ki senki. Hallja, hogy odabent valaki mozog, de senki nem jött az ajtóhoz. Végül elővett egy kis cetlit és ráírta: Jelenések könyve 3, 20 – „Nézd, az ajtóban állok és kopogok. Aki meghallja szavam, és ajtót nyit, bemegyek hozzá, velem eszem, ő meg velem.”

A következő vasárnap a sekrestyében a kezébe akad ugyanaz a cetli, de a hátoldalán talál egy új írást: Teremtés könyve 3, 10 – „Ő így válaszolt: »Hallottam lépteidet a kertben, s féltem, mert meztelen vagyok, tehát elrejtöttem.«”

*

Egy ferences és egy jezsuita jó barátok voltak. Mindketten dohányoztak és nehéz volt nekik kibírni, hogy órákig imádkozzanak, anélkül, hogy ne szívnának el közben pár szálát. Mindketten elmentek hát az előljárójukhoz, hogy engedélyt kérjenek a dohányzásra.

Amikor újra találkoztak, a ferences levert volt: „Meggérdeztem az előljárómat, hogy dohányozhatok-e miközben imádkozok és azt mondta, hogy nem.”

A jezsuita csak mosolygott: „Én megérdeztem, hogy imádkozhatok-e miközben dohányzok, azt mondta persze.”

Kultúra

Fejtsd meg és nyerj!

Mócsy Miklós (aquamarin)

Az alábbiakban egy-egy szent történetét meséljük el emojik segítségével. A feladat kitalálni, kit rejtettünk el ily módon. **A helyes megfejtést 2020. augusztus 20-ig az egyetemes.ujtag@gmail.com címre beküldők között túró rudikat sorsolunk ki** (ételallergia esetén egyeztetés szerinti nyeremény)! Az e-mail tárgya „Rejtvény” legyen! *

A szürkeáryalatos kiadásban nem látszik, de a 3. rejtvényben lévő zászló piros-fehér-zöld, a 4. lévő négyzet pedig barna színű

Az **előző számunk keresztrejtvényének megfejtése: „Mindszenty József”**.

Lapzártánkig megérkezett **jó megoldást beküldők beérkezési sorrendben**: Fekete Panna.

A beküldők **nyereményüket a közben vehetik át**.

100 év imája

Emeld szíved Teremtőnkhöz,
Tenyerén együtt vagyunk!
Emberszívünk imája száll,
Hozzád, Mennyei Urunk!
Szent Fiad véráldozata
Lélekben egyesít,
Szentlélek Tisztító Tüzén
Minden bajban segít.
Boldogasszony Köpönyege
Alatt élünk szépen.
Így volt, így van, így lesz mindig,
Ahogy egykor régen.

Budapest, 2020. június 4.
Szigeti Magdolna Mária

ÁLDOZATHOZATAL

(a nagy világjárvány idején)

holdzuhanás az ablakon
éjszakák infúzió áramlása
fényesre száradt falakon
az alkonyat különleges
barázdált arcok fordulnak
roncsolt erdei bogárként
a rejtőző csend elérhetetlen
levéltakarója felé
aláhulló magasságban
sűrűsödik a műszerek hangja
lidérces sápadt derengés
terjed megállíthatatlanul
a kórtermeken át
a hajnal holdfény színű messzeségben
égő homlokokon
forró cseppeket kondenzál
a fény

Botos Ferenc

Receptek

Kultúra

Dr. Zakar András

Fiáker gulyás bográcsban

A bográcsban kis tűzön felolvasztunk két evőkanálnyi zsírt és ezen megdinsztelünk folyamatos kevergetés közben vékony karikára szelt 5 nagyobb fejű hagymát. Amikor a hagyma megpuhult, a bográcsot félrehúzzuk a tűzről és belevetünk két evőkanálnyi jó házi pirospaprika őrleményt. Gyorsan jól összekeverjük, és hozzáöntünk egy evőkanál vörösborecetet és visszatesszük a bográcsot a tűz fölé. 1 kg marhalábszárát megtisztítunk az inaktól, hártáktól, kockákra vágjuk, és belezúdítjuk a bográcsba. A húst kevergetve kissé megpirítjuk, majd hozzáadjuk az ízesítő komponenseket: 3 gerezd zúzott fokhagymát, 1 teáskanálnyi őrölt fűszerköményt, 2 evőkanálnyi szárított majoránna őrleményt, egy 70 grammos sűrített paradicsom konzerv tartalmát. Jól összekeverjük, és közben meghintjük egy evőkanálnyi liszttel. Tüstént felöntjük kb. 3 dl vízzel. Lassú tűzön 2,5 – 3 órán keresztül rotyogtatjuk. Időnként ellenőrizzük, mielőtt zsírjára sülné, és kevés vízzel (mindig kevés vizet öntsünk, hogy sűrű szaftja legyen az ételnek) pótoljuk az elpárolgott mennyiséget, és óvatosan megkavarjuk.

Amikor a hús már majdnem puha belekarikázunk 3 pár, stílszerűen bécsi virslit (nagyobb karikára szeljük) és behelyezünk a bográcsba 6 tojást. A gulyást ízlés szerint sózzuk és borsozzuk.

10 perc elteltével már tálalhatjuk is a bogrács tartalmát, ügyelve, hogy minden tányérba jusson egy főtt tojás, amit a tányérban kell meghámozni.

A friss kenyér és a kovászos uborka a legjobb kísérői ételünknek.

Grillpác

A szabadban, nyílt tűzön való sütés, grillezés az emberiség legrégebbi konyhatechnikai eljárása, amely évezredekken keresztül fejlődött, és számos módzata ismert napjainkban. Amennyiben húst kívánunk grillezni, gondoskodni kell időben a hús előkészítéséről, pácolásáról. A pácolás porhanyósá teszi a húst, s finoman ízesíti az ételt. A következő pác 1 – 1,5 kg elsősorban sertéshús (pl.: tarja, oldalas) vagy marhahús (borda, rostélyos) előkészítésére ajánlott:

Mozsárban durvára törjük a következőket:

- 4-5 szem szegfűszeg
- 1 teáskanál római kömény
- 2 teáskanál édes kömény
- 2 teáskanál fekete bors

A megtört fűszerkeveréket a pácoló üveg (jénai) edénybe töltjük és hozzáadunk 2 teáskanál sót, majd az apróra vágott zöldfűszereket:

- egy marok bazsalikom levél
- 3 ág rozmaring
- fél marok kakukkfű

Ezt követően belereszelünk egy jól megmosott narancs héját, hozzávegyítünk 3 apróra vágott fokhagyma gerezdet és 2 teáskanál piros paprikát, jól összekeverjük és hozzáöntünk:

- 2 evőkanál vörösborecet
- a lereszelt narancs levét
- kb. 2 dl ketchupöt
- 2 evőkanál olívaolajt.

Az elegyet homogenizáljuk és legalább 1 éjszakán keresztül pácoljuk benne a grillezendő húsokat. Lehetőség szerint 2-3 alkalommal megforgatjuk a hússzeleteket. A sütés megkezdése előtt a páclevet a hús felületéről alaposan le kell itatni.

Jó főzőcskét!

Olasz kávéházban

Két barátnő érkezik egy bárba és kapucsinót rendelnek. Egy kis idő múlva egyikük hívja felszolgálót és kéri: kaphatnék még két csepp kávé: hogyan, természetesen... Két perc múlva ismét int neki a hölgy: elnézést, szeretnék még három csepp tejet. Ezt is megkapja. Hamarosan ismét int a bárosnak: öntene még hozzá öt csepp kávé? A báros kezdi elveszíteni a türelmét, de

megteszi. Egy perc múlva megint int a hölgy: ezúttal szeretnék egy csepp tejet... Ez így megy vagy negyed órán keresztül. A báros közben magában morogva mondja: ha még egyszer hív azt mondom, elfogyott a tej is, meg a kávé is... A hölgy viszont a barátnőjéhez fordulva így szól: látod Zsófikám? Pontosan ilyen színe van a legutóbb vásárolt kabátomnak....

Hirdetések,
impresszum

Hirdetések

1. Az idei **Te Deumot június 14-én** tartjuk szűkebb körben, hiszen a vidéki egyetemisták nem térnek vissza a fővárosba. Vasárnap esti szentmisék június 28-ig lesznek.
2. A következő tanév (félév) kezdését majd hírlevélben hirdetjük.

IMPRESSZUM

Felelős kiadó: **Dr. Pákozdi István** egyetemi lelkész. Szerkesztők, tördelők **Szerkesztők Mócsy Miklós, Nagy Bence, Sinka Domonkos**. Nyomdai munka: **Koncz Viktor**, Másoló Futár Kft. 1095 Bp. Soroksári út 48. www.masolofutar.hu

Köszönjük Botos Ferenc, Böjte Csaba, Marco Busca, Mócsy Miklós, Nagy Bence, Pákozdi István, Papp Brigi, Sinka Domonkos, Szigeti Magdolna Mária, Woditsch Péter és Zakar András írásait! 1 cikket a nagymaros.katolikus.hu honlaptól vettünk át.

Szeretettel várjuk írásaitokat, valamint azokat az írásokat, amiket ti ajánlotok! A következő szám lapzártája 2020. augusztus 20-án lesz.

Az újság e-mail címe: egyetemes.ujsg@gmail.com

A címlapkép Vámos István grafikája.

A Lelkészség címe: 1117. Budapest, Magyar tudósok krt. 1., egylelkbp@gmail.com, www.egylelk.com

Honlapunkon a korábbi Egyetemes újságok számai is megtalálhatóak.

Járványmentes örömteli, egészséggel gazdag nyarat Mindenkinek!